Газета Об'єднання християн віри євангельської п'ятидесятників Рівненської області

ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

Що ви стоїте в одному дусі й однодушно змагаєтесь за віру євангельську.
Филип. 1:27

№ 6 (288), серпень-жовтень 2026

ЧИТАЙТЕ У НОМЕРІ:

Подяка, яка не залежить від врожаю

стор. 2

Понад 500 мільйонів християн у світі стикаються з обмеженнями доступу до Біблії – дослідження

стор. 3

Що сталося на Голгофі?

стор. 4

Господь не залишив мене ні в бідності, ні в сумнівах

стор. 6

Це явно Бог заговорив до мого серця

стор. 7

Світ побачила нова книга Олександра Геніша **«Коли говорить Бог. Щоденні роздуми над Божим Словом».**

стор. 6

Зупинись. Тебе вже чекають

Уявіть: незнайомець підходить і простягає вам ключі від квартири. «Це вам. Просто так». Ви не скажете «дякую». Ви відступите на крок і спитаєте: «А в чому підступ?»

Так нас навчило життя: за все треба платити. Тому, коли Біблія каже, що примирення з Богом дається в дарунок, ми не віримо. *«Бо ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, то дар Божий»* (Еф. 2:8). Надто добре, щоб бути правдою.

Ісус розповів історію про молодшого сина, який розтринькав батьків спадок і опинився серед свиней, голодний і в лахмітті. Він надумав повернутися, але не сином, а найманцем. Навіть промову підготував: «Не гідний я називатися твоїм сином, прийми мене хоч за слугу».

Найважливіше в цій історії те, що сталося ще до промови. «Коли він був ще далеко, побачив його батько, і змилосердився, побіг, обняв його й поцілував». Син не встиг відкрити рота. Батько вже біг.

Подумайте, що це значить. Син мав намір заробити прощення, а отримав його на дорозі, брудний і недостойний. Батько не вимагав звіту, не читав нотацій. Він одягнув сина в найкращий одяг і влаштував свято.

Спасіння виглядає саме так. Бог не чекає, поки ми приведемо себе в порядок. *«Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми ще були грішниками»* (Рим. 5:8). Тобто ще на дорозі, ще далеко, ще в лахмітті.

Тож усе, що від нас потрібно, це не опиратися. Перестати складати промову. Дозволити, щоб нас обійняли.

Це можна зробити сьогодні, хоч би і дома на кухні, одним реченням: «Господи, я не можу сам. Прийми мене».

«Бо так Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Ми так часто чули цей вірш, що він став схожий на гасло. А варто зупинитися на слові «так». Не «трохи», не «в міру», а так, до віддання найдорожчого. Уявіть батька, який бачить, як його дитина тоне, і кидається у воду замість неї. Він не торгується й не перераховує, що вона йому винна. Любов, яка дає, не рахує. І звернімо увагу ще на одне слово: «кожен». Не лише праведний, не лише той, хто ходить до церкви, не лише той, хто «вартий». Кожен, хто просто візьме протягнуту руку.

редакція газети «За віру Євангельську»

Дві вулиці

Неділя, полудень. На одній вулиці лунає музика: весілля, молоді виходять із церкви, гості кидають пелюстки, хтось сміється, діти бігають навколо. А за два квартали звідти, на цвинтарі, опускають труну. Військовий, двадцять п'ять років. Мати стоїть, не плаче, бо вже немає чим.

Це реальність нашого часу. Таке стається щодня, часто в одному місті, іноді в одному дворі. Наше життя тепер не вміщається в одну емоцію.

І Біблія має про це коротке і дуже складне слово: *«Радійте з тими, що радіють, плачте з тими, що плачуть»* (Рим. 12:15).

Перша небезпека: засудити чужу радість.

Ми можемо подивитися на людей, що святкують, і подумати: «Як вони можуть? Там же війна». Це інстинкт болю, і він зрозумілий. Але він несправедливий. Весілля, народження дитини, випускний — це теж частина життя, яке Бог створив і яке війна не скасовує. Людина, що веселиться, не обов'язково байдужа. Вона може просто чіплятися за життя, бо інакше не вижити.

Друга небезпека: знецінити чужий траур.

А ще буває навпаки. Хто в радості, може нетерпляче сказати плачучому: «Ну скільки можна? Треба рухатися далі». Це жорстокість, навіть якщо вона не навмисна. Жалоба не має терміну придатності. Вона не відповідає календарю.

Що тоді робити?

Павло не каже «відчувайте однаково». Він каже: радій *з* тим, хто радіє і плач *з* тим, хто плаче. Тобто виходь зі свого настрою назустріч іншому.

Це, до речі, важче, ніж здається. Плакати з плачучим вимагає смирення: треба відкласти свої справи й відчути чуже. А радіти з радісним вимагає не меншого, бо радість ближнього часом нагадує про нашу власну втрату чи заздрість. Хтось із мудрих помітив, що розділити чуже щастя іноді важче за чуже горе. Бо в горі ми почуваємося потрібними, а в чужому успіху можемо почуватися позаду.

Приклад, на який варто дивитися.

Ісус, Який міг би бути лише «вище» всього, робить і те, й інше. Він іде на весілля в Кані й не псує свято (Ів. 2). А біля могили Лазаря, знаючи, що ось-ось воскресить його, *плаче* (Ів. 11:35). Він міг би сказати: «Не журіться, зараз усе виправлю». Але спершу плаче з тими, хто плаче.

Не ховайте радість від тих, хто в жалобі, але й не хваліться нею без чуйності. Іноді достатньо сказати: «Я радий, і я пам'ятаю про ваш біль».

Саме Церква може бути місцем, де на одній зустрічі вітають немовля і моляться за вдову, і ніхто не відчуває, що одне заважає іншому.

У світі, де дві вулиці не припиняють існувати поруч, Божі діти покликані ходити по обох.

Подяка, яка не залежить від врожаю

У церквах зараз дякують за врожай. Столи вкриті яблуками, декораціями, хлібом. Це гарно і щиро. Але є питання, яке вже не раз ставили: а що, якщо врожаю немає? Якщо поле спалено, дім зруйновано, а в родині порожнє місце за столом?

Біблія має відповідь, і вона парадоксальна. Пророк Авакум писав у час, коли на країну йшов ворог і все руйнувалося. І ось що він каже:

> *«Хоч би і не розквітла смоковниця, і не було плода на виноградних лозах, і оливка зрадила, та нива не дала хліба, хоча б не стало овець у кошарі та рогатої худоби в загорожах, — але й тоді я буду радіти в Господі й веселитися в Богові спасіння мого!»* (Авак. 3:17-18).

Прочитайте ще раз перелік: немає смокв, немає винограду, немає оливок, немає хліба, немає овець. Це не «трохи скромний рік». Це господарство, зведене до нуля. І саме тут стоїть «та».

Подяка не заперечує болю. Авакум не вдає, що все гаразд. Він чесно перелічує втрати. Подяка за Біблією не є хворобливим «дякую за все», сказаним крізь зуби. Це свідомий вибір, куди дивитися, коли руки порожні.

Подяка змінює питання. Коли немає врожаю, ми запитуємо: «За що?» Авакум запитує інакше: «Хто зі мною?» Його радість не в смоківницях, а в Господі. Тому її не можна забрати разом зі смоківницями.

Багато хто з нас за ці роки навчився цього на власній шкірі. Хтось дякував за те, що вижив, хоч дім згорів. Хтось за те, що знайшов нову громаду в чужому місті. Хтось за те, що вночі, під сиренами, поруч була тепла рука.

Подяка, що залежить від врожаю, закінчується з урожаєм. Подяка, яка стоїть на Господі, лишається і взимку.

«Радійте в Господі завсіди, і знову кажу: радійте!» (Фил.4:4). А також: «За все дякуйте, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1Сол.5:18)

єпископ Олександр КОТОК

Йов для нашого часу

Йов втрачає все за один день: стада, слуг, і найстрашніше — дітей. Потім і здоров'я. Він сидить у попелі й шкрябає струпи черепком.

І тоді приходять троє друзів. Про це місце рідко говорять, а воно вражаюче: вони побачили його здалеку, заплакали, роздерли одяг і **сім днів і сім ночей сиділи поруч із ним на землі, і ніхто не промовив жодного слова**, бо бачили, що страждання його дуже велике (Йов 2:13).

Це їхня найкраща мить. Вони поруч і мовчать.

А потім вони починають говорити. І все псується.

Що саме вони кажуть? Їхня логіка проста: Бог справедливий, отже, страждання буває за гріх. Тож Йов, мабуть, щось приховує. Покайся, і все налагодиться. Звучить розумно. Тільки не про нього і не про життя.

Хтось із нас таке чув. «Усе буває недарма». «Бог випробовує тебе». «Мабуть, треба було раніше…» Усі ці фрази виросли з доброго бажання: зробити біль зрозумілим, бо незрозумілий біль лякає. Але людині, що втратила дитину, пояснення не допомагає. Воно ще й ранить: бо натякає, що вона сама винна.

Що каже сам Бог? Наприкінці книги Бог звертається до друзів: «Ви не говорили про Мене правдиво, як раб Мій Йов» (Йов 42:7). Йов, який кричав, сумнівався і питав «чому», виявився ближчим до Бога, ніж ті, хто мав готові відповіді.

І ще дивніше: Бог так і не пояснює Йову, *чому*. Він не показує небесного протоколу, не називає причин. Він приходить Сам. Відповідь Йова на це промовиста: «Я чув про Тебе слухом уха, а тепер око моє бачить Тебе» (Йов 42:5). Він не отримав пояснення. Він отримав зустріч.

Що це означає для тих, хто страждає? Вам дозволено питати «чому», кричати, плакати. Біблія не соромиться цих слів, вона їх зберегла. Бог не відштовхує вас за чесність.

А для тих, хто поруч? Найкраще, що ви можете зробити, ви вже знаєте з перших сімох днів: **прийти і побути.** Принести їжу. Посидіти. Промовчати. Не виправляти, не пояснювати, не розраджувати словами, які ви чули десь і які звучать правильно.

Іноді найбільше духовне служіння — це сидіти на землі й нічого не казати.

У нашому часі, коли в кожній родині є хтось, хто втратив, цей урок потрібен як ніколи. Бо пояснення закінчуються. А присутність — ні.

Вдячність потребує зупинки

Дорогою до Єрусалима Ісус зустрічає десятьох прокажених *(Лк. 17:11-19)*. Вони стоять здалеку: прокажені не мали права підходити. Вони кричать: «Ісусе, Наставнику, змилуйся над нами!» Ісус не торкається їх, не промовляє довгих слів. Він каже: «Ідіть, покажіться священикам».

І вони йдуть. Ще хворі. І по дорозі, як сказано, «очистилися».

Усі десятеро. Уявіть цю мить: шкіра гладка, біль пішов, життя повертається. Вони, мабуть, бігли до священиків, щоб отримати довідку, яка дозволить повернутися до родин і до людей.

І тут один зупиняється. Розвертається. «Побачивши, що вилікувався, вернувся, і гучним голосом славив Бога; і впав ницьма до ніг Його, дякуючи Йому». Лука робить акцент: «А то був самарянин», чужинець, найменш очікувана людина.

Ісус запитує без образи, але з болем: «Хіба не десять очистилися? А де ж дев'ять?»

Чому дев'ятеро не повернулися? Біблія не каже. Але нескладно здогадатися, бо кожен із нас колись був одним із них.

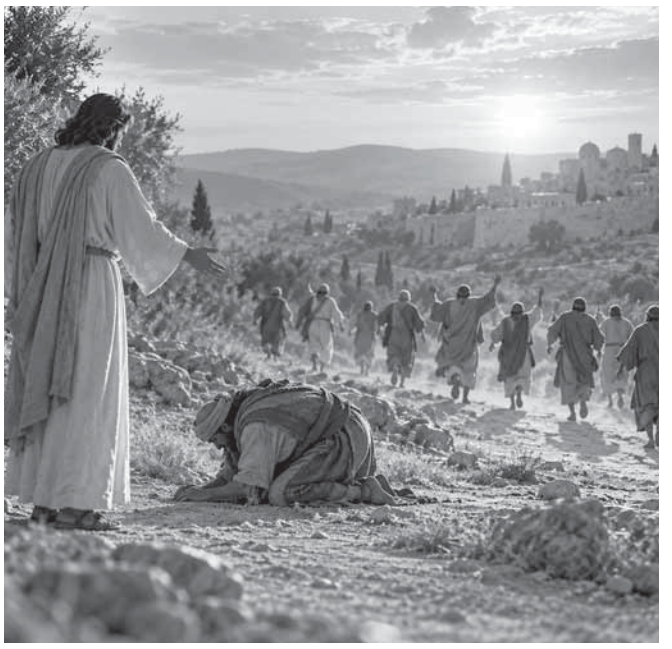
Може, поспішали до священиків: мали ж виконати, що сказано. Може, думали: «Подякую пізніше, коли все налагодиться». Може, радість була така велика, що вона поглинула і Дарувальника. Не було злого наміру. Просто було *не до того*.

І це, мабуть, найточніший опис нашої невдячності. Ми не вороги Богові. Ми просто біжимо далі.

Чому вдячність потребує зупинки? Бо вдячність не буває на бігу. Щоб подякувати, треба зупинитися, розвернутися і подивитися на Того, Хто дав. Вдячність змушує перервати власну історію і визнати: це було не моє.

Самарянин робить ще одну важливу річ: він повертається до *Особи*, а не лише до дару. Дев'ятеро отримали зцілення. Він отримав і зцілення, і Ісуса. Ісус говорить йому: «Устань, іди, віра твоя спасла тебе» (Лк. 17:19). Інші були очищені, а він був *спасенний*. Це значно більше.

Спробуйте сьогодні побути п'ять хвилин без телефону, без поспіху. Назвіть Богові три речі, за які вдячні. Вголос. Може, цього вистачить, щоб стати одним із тих, хто повертається.

◆ Новини

26.07.2026 в церкві с. Боратин провели захід для сестер району. «Цінна, бо викуплена», — на таку тему звучали роздуми, семінари. У викладанні послужили відповідальна за жіноче служіння в області Ірина Кривко, відповідальна за жіноче служіння в регіоні Марія Мельник, Жанна Чернюшок, старший пресвітер району Роман Демчук та інші.

27.07.2026 церква «Добрий Самарянин» с.Зозів розпочала будівництво соціального житлового комплексу для переселенців. Молитву благословіння на початок будівництва звершив єпископ, голова об'єднання Коток Олександр Адамович.

За підтримки капеланів і волонтерів Рівненщини УЦХВЄ відбулася зустріч із пораненими військовослужбовцями, які проходять лікування та реабілітацію в одному з медичних закладів;

28.07.2026 церква «Воскресіння» м. Вараш провела триденний табір для підлітків, дітей військових. В програмі були ігри, гуртки, смачна кухня, біблійні заняття. В останній день троє дітей прийняли Ісуса в своє серце.

28–30 липня церква с.Вовковиї (Демидівщина) провела трьохденний християнський табір для дітей, де було 140 діток. Команда наставників — молодь церкви «Молодіжна» м. Рівне;

01.08.2026 команда з Рокитнівщини повернулася із тижневого чергування у прифронтовому шпиталі;

02.08.2026 в церкві с. Дюксин рукопоклали на дияконське служіння Оніщука Миколу. Священнодію звершували заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Петро Музичук, старший пресвітер району Віталій Бабак.

В церкві с.Кідри відбулися вибори служителів. На пресвітерське служіння обраний Павлюк Степан Павлович, на дияконське — Кібиш Михайло Михайлович, Кібиш Сергій Ярославович, Тоюнда Андрій Михайлович. В проведенні виборів взяли участь заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Степан Килюшик та старший пресвітер району Сергій Секан. Також щиро подякували старшому пресвітеру Кібишу Сергію Івановичу за служіння. Після молитви церкви Сергія Івановича об'явили почесним пресвітером.

07.08.2026 у селі Тинне завершився чотириденний християнський табір, який об'єднав близько 400–450 дітей щодня. Захід організувала молодь церкви ХВЄ села Тинне за участі близько 80 вихователів, помічників і волонтерів;

09.08.2026 в церкві с.Стидень відбулося членське зібрання, на якому було обрано два брата на дияконське служіння: Юрим Віталій Васильович та Когут Василь Миколайович. В зібранні взяли участь старший пресвітер району Бабак Віталій, а також служителі Володимир Боришкевич, Славінський Олександр.

В церкві с. Лешнів, що структурно належить до церков Рівненського об'єднання, на дияконське служіння був рукопокладений Климок Роман Богданович. Священнодію звершували єпископ Олександр Коток, старший пресвітер району Роман Демчук, місцевий пастор Богдан Климок.

7–9 серпня у селі Бугрин відбувся триденний централізований табір. 296 діток із 8 окружніх сіл мали змогу відпочити, радіти, гратися, навчатися та пізнавати Божу любов. Кожен день табору був наповнений усмішками, дружбою, піснями, молитвами;

10.08.2026 в церкві с. Тинне відбулося зібрання вдів, вдівців, одиноких людей та сімей загиблих. На зібранні були присутні близько 80 людей;

16.08.2026 в Гаї Ситенські на пресвітерське служіння обраний Юсюк Віталій Іванович. В зібранні взяв участь старший пресвітер району Роман Демчук та брати районної ради.

В церкві ХВЄ м. Здолбунів на дияконське служіння були рукопокладені: Володимир Кибукевич, Руслан Кватерчук та Рувим Блищик.

В церкві с.Копище Сарненського району відбулися вибори служителів. На пресвітерське служіння обрано Дмитришина Миколу Нестеровича, на дияконське Герасимчука Петра Федоривича та Дмитришина Вадима Петровича.

З 14 по 16 серпня у с. Бухарів відбувся дитячий християнський табір, який провели спільно з молоддю із с.Могиляни. Це були насичені дні, сповнені радості та спілкування. Загалом табір відвідало 56 дітей, для яких проводилися різні цікаві гуртки. Ще раз нагадали їм про те, що Бог їх любить, але ненавидить гріх. На завершення благословили діток в молитві. Також кожен отримав подарунок. Час, який є незабутній та благословенний і для дорослих і для дітей.

Християнські Церкви готують всеукраїнську молитовну ініціативу «Зупинившись, помолись!»

Нарада Християнських Церков України готує молитовну ініціативу «Зупинившись, помолись!», яка має доповнити Загальнонаціональну хвилину мовчання о 9:00 добровільною спільною молитвою. Проєкт планують реалізувати в останньому кварталі 2026 року.

Цю та інші ініціативи представники християнських конфесій обговорили 24 вересня у Києві на засіданні Секретаріату Наради Християнських Церков України. Зустріч відбулася під головуванням старшого єпископа Української Церкви Християн Віри Євангельської Анатолія Козачка.

«Зупинившись, помолись!»: молитва о 9:00

Однією з центральних тем засідання став проєкт нової молитовної ініціативи «Зупинившись, помолись!».

Її мета — на добровільних засадах надати молитовного змісту Загальнонаціональній хвилині мовчання, яка щодня відбувається о 9:00 на знак вшанування пам'яті загиблих унаслідок російської агресії проти України.

Ініціатива передбачає, що поряд із вшануванням полеглих християни молитимуться за живих, зокрема за українських військових, які перебувають на передовій.

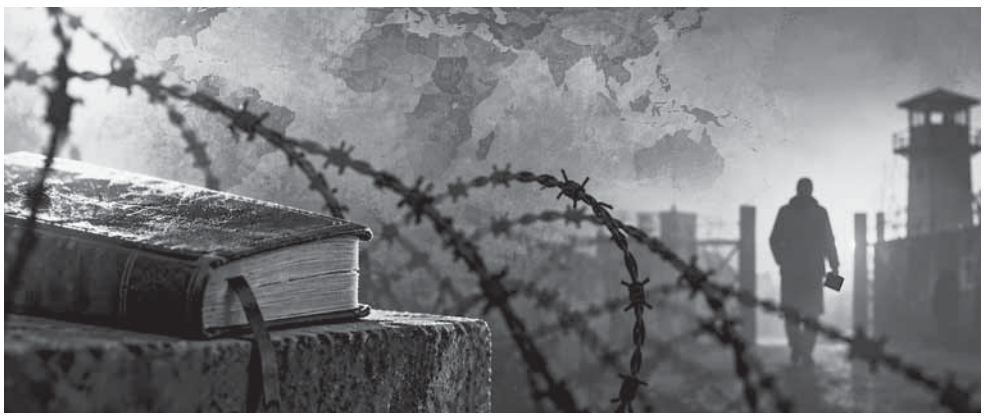
Організатори розраховують, що одночасна молитва людей у різних регіонах України та серед української діаспори сприятиме відчуттю молитовного єднання в умовах війни.

Запустити ініціативу планують протягом останнього кварталу 2026 року.

slovoproslovo.info

Понад 500 мільйонів християн у світі стикаються з обмеженнями доступу до Біблії – дослідження

Понад 500 мільйонів християн у світі живуть у країнах, де отримати, зберігати або використовувати Біблію складно чи небезпечно через державні обмеження, переслідування, екстремістське насильство або тиск із боку родини та суспільства. Для понад 250 мільйонів віруючих ці обмеження оцінюють як дуже серйозні або критичні, йдеться у Bible Access List 2026.

Дослідження підготувала Bible Access Initiative, партнерство біблійних агентств і християнських служінь. Автори проаналізували ситуацію у 106 країнах, оцінюючи як обмеження, пов'язані з переслідуваннями, так і фактичний дефіцит Біблій серед християн, які хотіли б їх мати.

Дослідження показує, що сама наявність перекладу Святого Письма певною мовою ще не означає, що люди можуть безпечно або фізично отримати до нього доступ.

«Біблія, яка десь існує, не обов'язково доступна людині, яка хоче її мати», — наголошують автори.

Перше місце у Bible Restrictions List посів Афганістан. За ним розташувалися Ємен, Сомалі, Північна Корея та Еритрея.

До першої десятки також увійшли Мавританія, Туркменістан, Лівія, Судан та Іран.

Особливо небезпечною автори називають ситуацію в Афганістані.

«В Афганістані Боже Слово є найнебезпечнішою книгою, якою може володіти афганець, і її виявлення може коштувати людині життя», — стверджується у звіті.

Критичною у звіті називають і ситуацію в Північній Кореї, де обмеження, за оцінкою дослідників, охоплюють практично всі форми доступу до Святого Письма.

«У Північній Кореї заборонено кожен аспект доступу до Біблії. Християн вважають ворогами держави, а Біблія, знайдена під час звичайного обшуку будинку, може означати страту або довічне ув'язнення в таборі примусової праці», — йдеться у звіті.

Через небезпеку зберігання друкованого примірника деякі віруючі, за інформацією авторів, змушені покладатися на біблійні тексти, які вивчили напам'ять.

Автори дослідження оцінювали весь шлях, необхідний для того, щоб Святе Письмо потрапило до людини.

За їхніми даними, друк Біблій заборонений або суттєво обмежений у 39 країнах. Подібні серйозні обмеження стосуються і розповсюдження.

У 38 країнах значні перешкоди існують для імпорту Святого Письма.

Ще у 37 країнах заборонене або суттєво обмежене його зберігання, а в 34 — особисте володіння Біблією.

Таким чином, проблема полягає не лише в тому, чи перекладено Біблію певною мовою. У деяких країнах складно або небезпечно надрукувати її, ввезти через кордон, передати іншій людині чи навіть тримати вдома.

Інтернет та біблійні застосунки частково спрощують поширення Святого Письма, однак, як показує дослідження, не вирішують проблему повністю.

За оцінкою Bible Access Initiative, близько 277 мільйонів християн у 48 країнах живуть у цифровому середовищі, яке є небезпечним, обмеженим або перебуває під наглядом.

Серед перешкод — блокування християнських сайтів, цифрове стеження та контроль пристроїв.

У звіті стверджується, що в Еритреї телефони можуть перевіряти на контрольно-пропускних пунктах, а влада стежить за християнським контентом в інтернеті.

В Ефіопії, за даними дослідників, християнські сайти періодично блокують.

Щодо Китаю автори повідомляють про блокування іноземних християнських сайтів, видалення біблійних застосунків із магазинів застосунків та посилення можливостей відстеження цифрової активності.

У багатьох країнах християни юридично можуть володіти Біблією, але фактично не здатні її отримати.

Причинами можуть бути бідність, слабка інфраструктура, неписьменність, віддаленість населених пунктів та обмежений доступ до інтернету.

З урахуванням різних перешкод автори оцінюють, що понад 125 мільйонів християн у 81 країні хочуть мати Біблію, але не мають її.

Найбільший дефіцит зафіксований у Демократичній Республіці Конго, Ефіопії, Нігерії та Індії. У кожній із цих країн, за оцінками дослідників, понад 10 мільйонів християн хотіли б мати Біблію, але не мають власного примірника.

https://slovoproslovo.info/

Церква с. Колки з 17 по 19 серпня провела триденний підлітковий табір на території своєї громади. Щодня приходило 180–200 дітей віком 5–15 років. Дітки вивчали Слово Боже, були задіяні в різних змаганнях, конкурсах;

21.08.2026 Церква «Добрий Самарянин» с.Зозів провела чотириденний дитячий євангелізаційний табір для дітей та підлітків віком від 5 до 15 років. У таборі взяли участь понад 300 дітей;

23.08.2026 в церкві «Благодать» м. Вараш молодих братів було рукопокладено на дияконське служіння, а тим, хто передав це служіння, висловили подяку за роки відданого та жертовного служіння. На дияконське служіння були рукопокладені Булан Сергій, Власік Роман, Дацький Давид, Каплунов Ростислав, Конотопчик Роман, Романчук Павло. Троє братів передали служіння дияконів — Гейко Степан, Костюков Микола, Шепетько Борис. Священнодію звершували єпископ УЦХВЄ у Рівненській області Олександр Коток, заступник єпископа Степан Килюшик, районний служитель Сергій Секан, пресвітер церкви с. Собіщиці Василь Савонік.

На Зарічненщині завершила свою працю команда Дитячого християнського табору «Країна радості», яку очолює брат Олександр Вакуліч. Дякуючи Господу, протягом літа було проведено 15 базових таборів, на які з навколишніх 32 сіл організовано підвезення дітей. Загалом майже 2500 дітей відвідали Дитячий християнський табір. У служінні взяли участь близько 170 молодих людей із церков Зарічненщини, які жертовно служили, залишивши свої роботи та повсякденні клопоти;

30.08.2026 на Зарічненщині в церкві с. Кухітська Воля на дияконське служіння був рукопокладений Репета Андрій Миколайович. Співом служив християнський гурт «Дорога життя». Рукопокладання звершували заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Степан Килюшик, старший пресвітер району Микола Вакуліч та член районної пресвітерської ради Василь Козяр. В селі Тростянець відзначили ювілей 100-років та День Подяки. В зібранні взяли участь єпископ Олександр Коток, старший пресвітер району Віталій Бабак, Петро Каплюк та інші служителі;

06.09.2026 церкву в Могилянах відвідали регіональний заступник єпископа Свірчук Микола та старший пресвітер району Цинко Павло. На даному зібранні диякон церкви Постівий Петро здав служіння. Церква та старші служителі подякували за щире багаторічне служіння, вручили квіти та подарунки, та в щирій молитві вручили благодаті Божій його та його сім'ю;

13.09.2026 в церкві с.Бабин рукопоклали на дияконське служіння Бойка Петра Аполосовича. Священнодію звершували заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Петро Музичук, старший пресвітер району Роман Мельник та інші.

Церква с. Великий Жолудськ відзначила ювілей 100 років та День Подяки. Серед гостей було чимало пасторів, служителів, зокрема, старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, єпископ Олександр Коток, заступник Степан Килюшик та інші.

В церкві ХВЄ с.Стовпець відбулося урочисте відкриття та посвячення Дому Молитви. В зібранні взяли участь почесний єпископ Михайло Паночко, перший заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини, єпископ Олександр Чернюшок, заступник Микола Свірчук, старший пресвітер району Вадим Савченко та інші служителі. Співом служив хор з м. Дубно;

20.09.2026 в с. Яполоть відбулось святкове служіння на честь 100-річчя церкви та Дня подяки за урожай. Серед гостей участь взяли єпископ Олександр Коток, заступник Петро Музичук, старший пресвітер району Віталій Бабак та багато інших;

27.09.2026 церква с. Ромейки відзначила ювілей 100 років та День Подяки. В святковому зібранні служили старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, заступник старшого пресвітера Рівненщини Степан Килюшик, старший пресвітер району Сергій Секан та пресвітери сусідніх церков.

Церква ХВЄ смт. Млинів відзначила День подяки та здійснила посвяту збудованого Дому молитви. В зібранні взяли участь єпископ, старший пресвітер УЦХВЄ Рівненщини Олександр Коток, старший пресвітер району Вадим Полицяк, Олександр Фінчук, Василь Кудрик, Юрій Троць та інші. Співом служила група з с. Борбин. Пастор Леонід Полицяк розповів історію заснування громади та основні етапи будівництва. По завершенню зібрання місцева церква організувала для всіх присутніх гостину.

Ти створив нас для Себе, і неспокійне наше серце, доки не спочине в Тобі».

(**Аврелій Августин**, «Сповідь», близько 400 р.)

Біль – це «мегафон» Бога, яким Він будить глухий світ.

(**К. С. Льюїс**, «Проблема болю». Подаю за змістом, звіряйте з виданням.)

«Тривога не забирає завтрашніх турбот, вона забирає сьогоднішні сили».

(**Корі тен Бум**. Цю фразу їй приписують, у друк краще ставити «приписують».)

Подяка – найвища форма мислення, а вдячність – щастя, подвоєне подивом.

(**Г. К. Честертон**. Формулювання приписують йому, звіряйте джерело.)

Якби зібрати материнські сльози,
Які стікали від душевних ран…
Які на Землю падали мов роси,
То сліз було б тих — цілий океан.

Якби зібрати їхні всі молитви,
Які уважно слухав Бог Отець,
Які вели нас через поле битви,
То б тих молінь був цілий космос весь.

Якби зібрати ніжність у долоні,
І теплоту, що йде з її руки,
Турботу про синочка чи про доню…
Було б турботи — всіх пустель піски…

Якби любов ту матерів зібрати,
Засіяти би нею грішний світ…
То щезло би все темне і пихате,
І вмить розстав би Антарктиди лід…

Всі матері любити вчаться в Бога,
Життя в собі носити їх обрав…
Нелегка в матерів земна дорога,
На ній чимало праці, сліз і справ…

Та кожна мама дуже особлива,
В собі плекає сильні почуття…
Коли засне її маленьке диво,
До Бога йде в молитві, як дитя…

Несе свій труд, ночей не досипає,
Покрити вміє добротою гріх,
На жертви йде, про себе забуває…
Все зробить, щоб звучав дитячий сміх…

Останнє мама може нам віддати,
Прийде через зруйновані мости…
Нам мамою потрібно цінувати,
І треба матерів нам берегти.

Вона віддяки за добро не просить,
Лиш теплий погляд розжене туман…
Хай не стікають материнські сльози,
Хай щастя буде цілий океан.

Наталія ЛУЦИК

Ти приходиш до мене у снах,
І в дорозі мене Ти провадиш.
Через шторми несеш на руках,
Добрим словом у горі розрадиш.

Мене сином Своїм Ти назвав,
Ніжно взявши мене за долоні.
На Хресті Ти мене врятував,
І вінець взяв терновий на скроні.

Ти зі мною ідеш кожну мить,
І любові розкинув намисто.
Я іду у небесну блакить,
Де зустрінеш мене урочисто.

Ти зі мною у радісних днях,
Як дитину мене обіймаєш.
І солону сльозу на щоках,
Наче Батько, з любов'ю втираєш.

Ти даєш мені сили іти,
Ставши захистом від буревію.
Допоможеш до цілі дійти,
Бо Тобі я всім серцем довірив.

А коли вже скінчиться мій шлях,
І відкриються брами до неба,
Ти стоятимеш там при дверях:
«Сину Мій, Я чекаю на тебе».

Андрій ШВЕГЛО

Блохи, за які варто дякувати

Бараки жіночого табору Равенсбрюк були розраховані на сотню людей, а жили там у кілька разів більше. Нари в три яруси, солома, що гнила, і блохи. Вони були всюди: у соломі, в одязі, у складках ковдр.

Корі тен Бум і її сестра Бетсі потрапили сюди наприкінці 1944 року. Родина тен Бум із Гарлема переховувала у своєму домі євреїв, і за це їх заарештували. Старий батько помер у в'язниці, а дві сестри пройшли через кілька таборів. У Равенсбрюк вони якимось дивом пронесли маленьку Біблію.

Першого ж вечора Бетсі, відкривши її, прочитала слова з Першого листа до солунян: «За все дякуйте». І запропонувала подякувати Богові за все, що їх оточує. Навіть за блох.

Корі обурилася. Вона написала про це пізніше з відвертістю: за блох вона дякувати не збиралася. Але Бетсі була наполегливою, і дякували вони вголос, посеред смороду й вошей.

Минуло кілька тижнів, і вони помітили дивну річ: наглядачі майже не заходили до їхнього бараку. Жінки читали Біблію вголос, збиралися на молитву, й ніхто їх не переривав. Одного разу Корі почула, чому так: наглядачі не хотіли заходити в барак, повний блох.

Те, що вона вважала прокляттям, виявилося стіною, яка ховала їхню віру від ворога.

Бетсі до кінця війни не дожила: вона померла в таборі наприкінці 1944 року. Корі вийшла з табору, мандрувала світом і розповідала цю історію. Вона описана в її книзі «Схованка».

Подяка посеред війни

3 жовтня 1863 року президент США Авраам Лінкольн підписав указ. У країні тривала Громадянська війна, найкривавіша в її історії: за ті роки загинули сотні тисяч американців. Влітку були Геттісберг і Віксберг, а нещодавно відбулася нова страшна битва. Тисячі матерів отримували листи про втрату синів.

Лінкольну могли б порадити відкласти свято до кращих часів. Натомість він оголосив загальнонаціональний день подяки Богові, який мав відзначатися в останній четвер листопада.

У тексті указу є важливий акцент. Президент не вдавав, що все добре. Він визнавав, що країна розірвана війною і що в ній досі йде бій. Але казав, що в цьому році були й інші дари: родючі поля, здоров'я, нові жителі, що приїхали до країни. І радив дякувати за них. Також він закликав помолитися за вдів, сиріт, усіх, хто в жалобі, і за зцілення нації.

Ідею національного дня подяки до того понад тридцять років підтримувала редакторка Сара Гейл, листами до кількох президентів. Лінкольн нарешті відгукнувся. Відтоді День подяки в США відзначають щороку.

Нам сьогодні близька ця історія. Ми дякуємо за врожай у країні, де є війна. Ми приймаємо дари, які Бог дає, і не відмовляємося від скорботи.

Лінкольн не вибирав між подякою й жалобою. Він поєднав їх в одному документі. І, може, саме в цьому розуміння справжньої вдячності: вона не мусить чекати, поки закінчиться біда.

Світ ловив мене, та не спіймав

Григорій Сковорода народився 1722 року в козацькій родині на Полтавщині. Він навчався в Києво-Могилянській академії, подорожував Європою, знав мови, вірші, музику, філософію. Йому пропонували кар'єру при дворі й місце в церковній ієрархії. Він відмовився.

Він обрав інше: ходити від села до села з Біблією й сопілкою, з легким дорожнім мішком і кількома рукописами. Не мав власного дому, сім'ї, майна. Викладав, писав притчі й байки, розмовляв із селянами й панами, а коли його позбавляли посади, йшов далі.

Його філософія була про одне: людина щаслива не тоді, коли має багато, а коли робить те, до чого Бог її створив. Він називав це «сродною працею» і вчив шукати Бога в серці, а не в багатстві.

Є переказ про останні дні Сковороди. Восени 1794 року він гостював у друзів на Слобожанщині. За цим переказом, якось він пішов до саду, вибрав місце й сам викопав собі могилу. Потім повернувся до господарів, вечеряв, прилягав і помер.

А ось епітафія, яку він просив написати на могилі, відома добре: «Світ ловив мене, та не спіймав».

Кажуть, так про себе може сказати лише людина, у якої ніхто нічого не міг відібрати. У нього не було що відбирати, крім того, що найважливіше: свободи, сумління, Бога.

Що сталося на Голгофі?

Хрест бачили всі. Він на куполах, на шиях, на могилах. Звикли настільки, що вже й не питаємо: а що, власне, там сталося?

Питання перше: чому людина на хресті має стосуватися мене?

Бо Біблія каже неприємну річ: кожний з нас у великій проблемі. Ми знаємо, як мало треба, щоб збрехати, вдарити словом, промовчати, коли треба було заступитися. Біблія називає це гріхом і каже, що він веде до розривів стосунків із Богом. Це як тріщина між двома людьми, яку ніхто не вміє залатати.

Уявіть борг, який не можна віддати. Не тому, що ви ледачі, а тому, що сума непідйомна. Хтось має або покрити його, або борг залишиться назавжди.

Питання друге: чому Бог не міг просто пробачити?

Може, і міг би «просто». Але справедливість, яку ми самі вимагаємо від суддів, вимагає, щоб зло не лишалося без наслідків. Ми обурюємося, коли винний виходить сухим із води. Бог не менш справедливий за нас.

Тому на Голгофі відбувається те, що здається неймовірним: Той, Хто мав право судити, стає Тим, Хто несе вирок. *«А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир»* (Іс. 53:5). Ап. Павло каже ще коротше: *«Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми ще були грішниками»* (Рим. 5:8).

Зверніть увагу: не *після* того, як ми виправилися. А тоді, коли ми були в гріху.

І на хресті Ісус кричить слова, від яких перехоплює подих: *«Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?»* (Мр. 15:34). Він пройшов і покинутість, тож немає такого місця болю, куди Бог не заходив би.

Питання третє: якщо це все, чому кажуть «воскресіння»?

Бо без нього хрест залишився б красивою трагедією. Ап. Павло пише прямо: якщо Христос не воскрес, наша віра марна (1 Кор. 15:17). Він не просить вірити на слово: називає, що Христос явився багатьом людям, більшості з яких ще були живі, коли він писав.

Воскресіння означає, що борг справді закритий і що смерть не має останнього слова.

А що робити мені?

Євангелія не вимагає спершу стати кращим. Вона пропонує те, що робить розбійник на сусідньому хресті. Він не мав часу виправитися, не мав нічого, крім слів: «Згадай мене». І почув: «Сьогодні будеш зі Мною в раю» (Лк. 23:42-43).

Ви можете сказати це Богові самі, просто зараз, своїми словами. Бог не шукає красномовності. Він шукає вас.

Дитяча сторінка

Захей на великому дереві (за Лк. 19:1-10)

У місті Єрихоні жив чоловік на ім'я Захей, і був він дуже невеликого зросту. Люди його не любили, бо він збирав податки і часто брав більше, ніж треба.

Одного дня по місту рознеслася новина: сюди йде Ісус! Усі кинулися на вулицю. Захею теж страшенно закортіло побачити Ісуса, про Якого так багато чув.

Але що він міг побачити? Усюди спини, плечі, капелюхи! Захей стрибав, підводився навшпиньки, пробивався крізь натовп. Ніхто не поступався: «Тобі нема чого тут робити, збирачу податків!»

І тоді Захей придумав. Він побіг уперед і виліз на високе дерево, сикомору. Дорослий чоловік, багатий і поважний, сидів на гілці, як хлопчисько!

Натовп наближався. Ісус дійшов до цього дерева, зупинився й підняв голову. Усі затихли: що Він скаже цьому недолюбленому чоловікові?

«Захею, злазь швидше! Сьогодні Я піду до тебе в гості».

Захей мало не впав із гілки від радості. Він збіг додолу й повів Ісуса додому. А ввечері сказав: «Господи, половину свого майна я віддам бідним. А якщо когось обманув, поверну вчетверо».

Так дерево, на яке виліз малий чоловік, стало початком великих змін.

Загублена вівця (за Лк. 15:3-7)

У пастуха було сто овець. Він знав кожну з них, і в кожної було своє ім'я. Увечері, коли всі стадо поверталося додому, він рахував: «Одна, дві, три...»

Одного вечора він дорахував до дев'яноста дев'яти й зупинився. Сотої не було.

Ніч наближалася, і вітер ставав холодним. Інші пастухи сказали б: «Дев'яносто дев'ять — це багато, чого переживати?» Але цей пастух не вмів так думати. Він залишив стадо в безпечному місці й пішов у темряву.

Він ішов по каменях і колючках. Гукав: «Де ти? Я тут!» Нарешті почув слабеньке «бе-е-е». Овечка заплуталася в кущах і так злякалася, що не могла ні рухатися, ні кричати голосно.

Пастух не лаяв її. Він обережно звільнив її від колючок, взяв на плечі й поніс додому. Дорогою він співав.

А вдома покликав друзів і сусідів: «Радійте зі мною! Я знайшов свою вівцю, яка була загубилася!»

Ісус розповів цю історію, щоб ми знали: Бог шукає кожного. Навіть коли ми заблукали, навіть коли здається, що нас ніхто не бачить. Для Нього кожен із нас має ім'я.

Запитання: Чому пастух пішов за однією вівцею? Як ти думаєш, що відчувала овечка, коли її взяли на плечі?

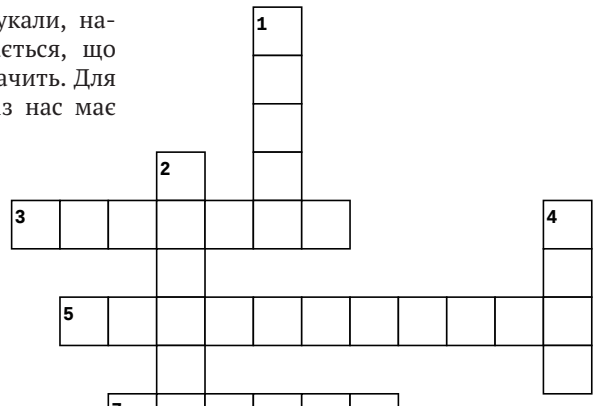
Хто Творець?

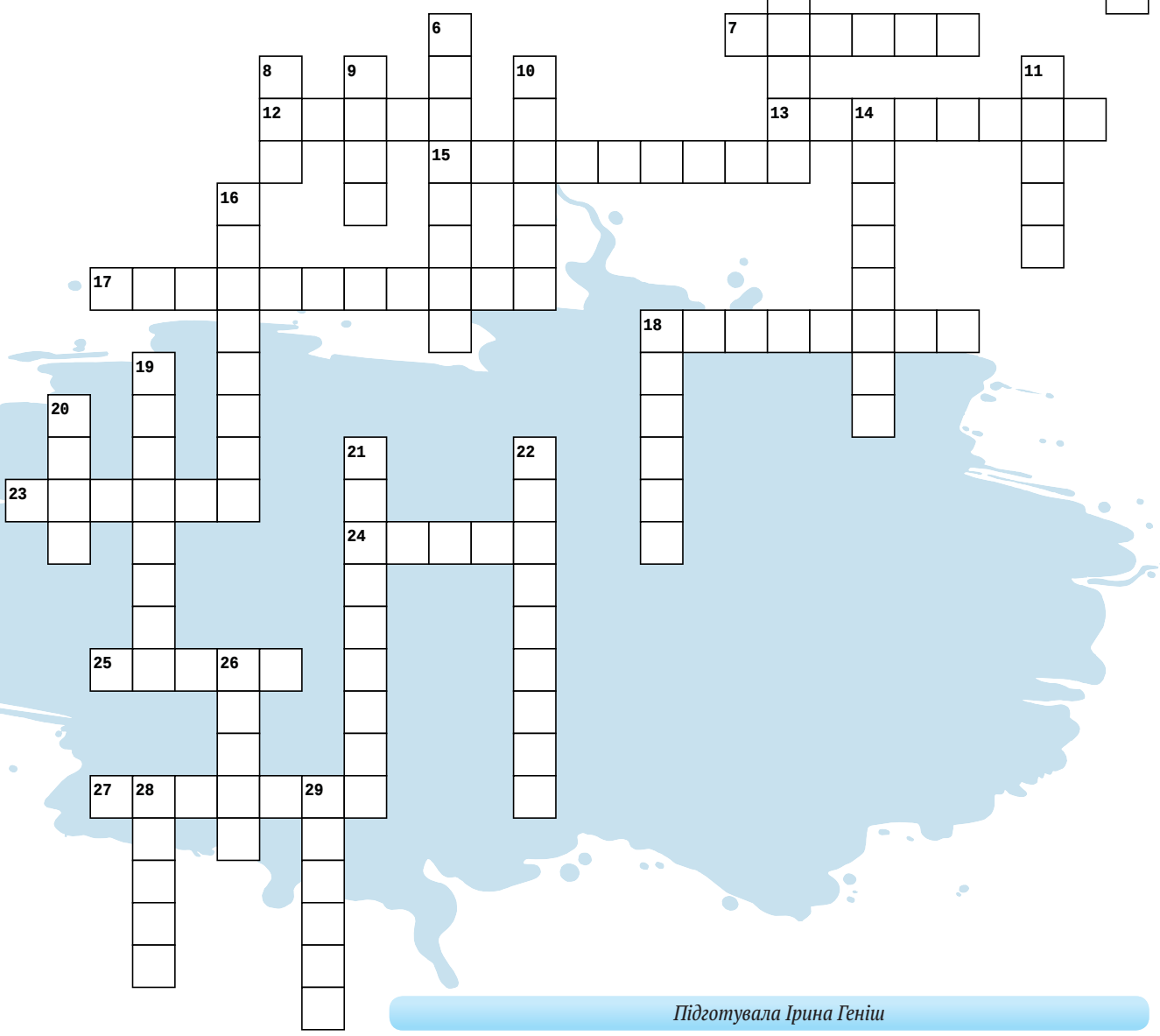
А чи знаєте ви, діти,f
Хто створив птахів і квіти,
Сонце, місяць, небо, зорі,
Ріки та струмки прозорі?
Хто про все оце подбав?
Хто нам все подарував?
Хто підніс високо гори,
Океану дав простори,
Відокремив день від ночі.
І чиї пильнують очі,
Аби справно дні минались
І ніщо не руйнувалось?
Бог створив цей світ і нас.
Він із нами повсякчас!

Тільки б...

Бачу, як тішиться небо
Лебедя білим крилом...
Більше нічого не треба,
Тільки б спокійно було.
Тільки б у лузі калина
Думала думу свою,
Тільки б «курли» журавлине
Чути у рідним краю.
Тільки б жила моя мова —
Та, що із маминих вуст,
Вогником Божого слова
Грів мою душу Ісус.
Тільки б врожаїлась нива,
Чулася Богу хвала
Й по-материнськи щаслива
Ти, Україно, була.

Сергій РАЧИНЕЦЬ

ПО ГОРИЗОНТАЛІ

3. Розмова з Богом, що не вимагає красномовства
5. Остання книга Біблії; слово означає «відкриття»
7. Спільнота віруючих, а не лише будівля
12. Те, що дає Бог тим, хто сумує
13. Десята частина доходу, віддана на Божу справу
15. Здатність плакати з тими, хто плаче
17. Подія, на якій, за Павлом, тримається вся наша віра
18. Звільнення від боргу: Бог пропонує його, а нас просить пропонувати іншим
23. Слово означає «книги»
24. Перша літера грецької абетки, з якої починається вислів Христа про Себе
25. Слово, яким закінчують молитву: «істинно, нехай буде так»
27. Плід Духа; за Неемією, вона є нашою силою

ПО ВЕРТИКАЛІ

1. Найбільша з трьох, за словами Павла: віра, надія й ...
2. «Блаженні ..., бо вони помилувані будуть»
4. Добровільна відмова від їжі заради молитви
6. Порятунок, що дається за вірою, а не за заслуги
8. Святий ..., Утішитель і Помічник
9. Запевнення в тому, на що сподіваємося (Євр. 11)
10. Давньоєврейський вигук: «Хваліть Господа»
11. Осіннє свято подяки за врожай
14. Внутрішній голос, що відрізняє добро від зла
16. Грецьке слово означає «зміна розуму»: поворот життя назад до Бога
18. Те, до чого закликає 1 Сол. 5:18: «За все ...»
19. Лист Павла із закликом радіти з радісними й плакати з тими, хто плаче
20. Те, що розриває стосунки з Богом і ранить людей
21. Дар, якого не можна ні заслужити, ні заробити, ні купити
22. Слово означає «добра вістка»
26. Біблія називає її якорем душі
28. Слово з грецької означає «вісник»
29. Один Бог у трьох Особах

Підготувала Ірина Геніш

Господь не залишив мене ні в бідності, ні в сумнівах

Свідчення Степана Комара

Мене звати Степан Комар. Я родом з Костополя на Рівненщині, народився 1980 року. Хочу розповісти, як Господь мене привів до Себе і як покликав до місіонерського служіння.

Мама в нас віруюча, а тато ні. Нас у батьків восьмеро, п'ятеро хлопців і три дівчини, і я найстарший. Мама з ранніх років вчила нас любити Господа, ходити в зібрання, читати Боже слово і допомагати людям. Досі пам'ятаю, як, коли хлопці на вулиці грали у футбол, мама давала мені сумку й казала: «Сину, там живе баба Настя, вона одинока. Я зготувала їй їсти, занеси». Ми знали на нашій вулиці кожного самотнього, кожного літнього, кожного, хто потребував шматка хліба, і постійно їм носили.

Жили ми скромно: дві сім'ї в одному будиночку, чотири сотки городу. Але жили в мирі. Тато був працьовитий, та любив випити, тож відповідальність за сім'ю рано лягла на мої плечі. Пам'ятаю, як їздив велосипедом до лісу, нарізав дрова ножівкою і віз їх додому. Дитинство було нелегке, але я бачив, що Бог нас не лишає.

У нас удома не було води, лише колодязь. Ми брали два мішки одягу й їхали до тітки, у якої була вода, прати. Туди мішки були порожні, а назад ми везли одяг, не викручений до кінця. Їду я, молодий хлопець, на велосипеді, а з мішка капає. Мені було так соромно! Я глянув на небо й сказав: «Господи, я так хочу заробити, щоб провести додому воду й купити батькам пральну машину».

І Бог почув ту молитву. Мене попросили трохи допомогти, і люди щиро віддячили. Мої друзі тоді купували собі мопеди, а ми з братом провели додому воду й купили мамі пральну машину. Яка то була радість!

1997 року Господь покликав мене, і я прийняв водне хрещення. У 2000-му ми з хлопцями поїхали на цілий рік на заробітки до Португалії. Коли повернулися, Бог поклав на серце, щоб у батьків був окремий дім. Брат уже працював, і ми разом купили батькам будинок, зробили ремонт, пробурили свердловину, і сім'я туди переїхала. Мої ровесники купували собі машини й будинки, а ми купили дім батькам. Коли я приходив додому, то чув у маминій молитві подяку Господу за дітей. Для мене це була найбільша радість, і саме тоді я відчув, що Бог починає кликати мене до служіння.

«Піди і проповідуй»

Мама змалку прищепила нам любов допомагати іншим, і ми допомагали як бідним, так і заможним, будували дома молитви, підтримували місіонерів. Якщо десь не вдавалося допомогти, я питав себе: «Степане, чому ти не допоміг? Не було можливості? Не було часу? Чи просто полінувався?»

Ми їздили на місію і до Нижньогородської області в Росії, допомагали будувати дім молитви. Там мені запам'яталася одна історія. Місіонер, який проповідував там Євангеліє, їхав разом із сім'єю в Україну просити братів допомогти з будівництвом. За кермом у нього зупинилося серце, і він помер. Дружина поховала чоловіка, а через кілька місяців повернулася до того дому молитви. Коли ми приїхали закінчувати будівництво, я запитав її: «Оксано, чому ти тут?» І вона відповіла слова, які Бог потім не раз приводив мені на пам'ять: «Я тут для того, щоб закінчити те, що почав мій чоловік. Коли він брав цього хлопчика на руки, то казав: «Він виросте і буде, як його тато, всім розповідати про Ісуса Христа»».

Тим часом я мав добру роботу й гарний заробіток, підтримував місіонерів і думав, що цим усе покриваю. Але в серці чув голос Господа: «Я хочу, щоб ти проповідував Євангеліє». А я відповідав: «Боже, у мене тато невіруючий. От покається тато, тоді піду на місію. Я найстарший, я наче опікун для сім'ї». Мені здавалося, що це поважна причина.

Та коли я залишався на самоті, Бог нагадував мені день мого хрещення. Я стою в білому одязі, і мене питають: «Брате Степане, чи віруєш ти в Ісуса Христа, Сина Божого?» «Вірую». «Чи обіцяєш служити Йому в чистому і добрій совісті до кінця твоїх днів?» Я старався сказати голосно: «Обіцяю». І Господь питав мене: «Ти обіцяв служити з чистим сумлінням. Чи тільки тоді, коли тато стане віруючим або коли в тебе буде добра зарплата?» Це привело мене до відповідальності. І настав час, коли я сказав: «Господи, ось я, пішли мене».

Перші кроки на місії

2006 року я вчився на місіонерських курсах «Добрий Самарянин», щоб просто допомагати місіонерам. Але Господь зробив велику зміну і направив мене в Демидівський район. Коли я став відчувати, що таке місіонерство, Бог сповнив моє серце любов'ю до тих людей.

Ми приїхали в село, де було лише дві сестри. Умови були тяжкі. Перше, що я помітив, це кран, який протікав, а полагодити було нікому. Я його зробив, а далі Бог не відпускав: я працював у Костополі, але раз на тиждень приїжджав туди проводити служіння. Ми молилися: «Боже, як запросити людей?» У серці звучало: «Піди до кожного сусіда й щось у них попроси, а тоді запроси на служіння».

Ми так і зробили. В одних попросили лавочки, бо людей мали приїхати, а посадити нікого. В других попросили відро картоплі, у третіх велику миску, у четвертих ще щось. І що я помітив: коли настав час євангелізації, всі, в кого ми щось просили, були на заході. Коли ми приходимо до людей із проханням, вони відчувають, що потрібні й що вони тут не чужі. А коли хтось просить у нас, ми часом даємо з умовою: «Тільки не поламай і принеси ціле».

Минуло шість років, і в сьомому Бог дав покаяння п'ятьом людям. Першим покаявся прислужник церкви, потім його брат, потім сестра з чоловіком, потім їхня мама. 2008 року ми мали перше водне хрещення. Це була велика радість, і я відчув, що це служіння приємне Господу.

Сьогодні там є церква, у якій 35 людей і понад 40 дітей. Ми працюємо в дев'яти місцях, а наша команда налічує 11 людей, які живуть у чотирьох місцях. Бог відкрив нам, що треба працювати командою. Є велика радість, коли заробляєш гроші чи чогось досягаєш, але є ще більша: коли проповідуєш Євангеліє і бачиш, як Бог змінює людські серця.

2018 року тато захворів на онкологію. Якраз тоді в нас було свято: мене рукопокладали на пастирське служіння. Ми запросили батьків, і вони планували приїхати, але в суботу мама зателефонувала: «Сину, ми не приїдемо, тату дуже недобре». Ми щиро молилися, і ввечері татові стало краще. У неділю зранку він сказав мамі: «Слухай, Любо, їдемо до сина, я добре себе почуваю».

Він приїхав на богослужіння, і саме на ньому тато покаявся і прийняв Ісуса Христа у своє серце. Це була щира молитва, і я вірю, що в ту мить Господь простив його й записав його ім'я в книгу життя. Я думав: «Коли тато покається, тоді піду служити». А Бог дивиться на щире старання: «Ти роби своє, а те, за що ти переживаєш і молишся, Я зроблю в Свій час». Дякую Господу, що за 30 років молитви Він почув її й спас мого тата.

Ще одну історію не можу не розповісти. Коли в нашій місцевості покаявся один молодий хлопець, він невдовзі одружився, і в нього народилася дитинка. Їх виписали з лікарні, вони були вдома, і раптом прибігла до мене сестра цього хлопця: «Степане, малюк помер!» Ми побігли до них. Я дивлюся: дитина бездихана. Я взяв її на руки, і ми стали молитися, просячи в Господа милості. Коли я поклав дитинку, вона відкрила оченята. Я на той час засумнівався. Думав: може, дитина просто міцно спала, а ми, молоді батьки, не помітили, що вона дихає. Але з малюком усе стало добре.

Минуло два роки. Ми були на одному зібранні, де було багато слова з Писання і пророче слово до церкви. Я стояв і думав: «Степане, зараз тобі буде слово, що ти сумніваєшся в тому, що Я воскрешаю». Тільки-но я це подумав, як до мене підходить пророк і каже: «А те, що Я і сьогодні воскрешаю, і ти свідок того, не сумнівайся. Амінь». Мене аж мурашки пройняли.

Мене завжди супроводжує відчуття боргу перед Господом. Він створив мене повноцінним, відкрився мені, записав моє ім'я в книгу життя, і Він скоро прийде по Своїх. Як добре жити для Нього і говорити про Нього, бо Він живий, діє і спасає. Слава Господу!

Степан КОМАР
(відео інтерв'ю доступне на YouTube-каналі «Рівненське обласне об'єднання УЦХВЄ»)

Як ти очікуєш Христа?

«А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них, та й сказали: Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо! Тоді вони повернулись до Єрусалиму з гори, що Оливною зветься, і що знаходиться поблизько Єрусалиму, на віддаль дороги суботнього дня» (Дії.1:10-12)

В Євангелії є декілька епізодів, коли ангели з'являлися людям і давали певні підказки й направляли в правильному розумінні того, Ким є Ісус і що взагалі відбувається. Так було наприклад при подіях Різдва. Ангел Гавриїл з'явився Марії, пастухи побачили ангелів, ангел настановляв Йосипа, щоб той прийняв Марію, дав ім'я Дитині, рятувався від Ірода...В розповідях про Воскресіння Ангел з'явився жінкам і пояснив їм те, що сталося.

Під час вознесіння учні, які вдивлялися в небо, побачили двох ангелів, які буквально їм розповіли про те, куди пішов Ісус, і що Він повернеться. Ангели зорієнтували учнів, прояснили ситуацію.

Можна подумати: добре було б, аби щоразу, коли тобі щось незрозуміло в Писанні, чи в життєвих обставинах, чи в богослов'ї, біля тебе з'являвся муж в білій одежі і простими словами пояснював те, що ти не розумієш.

Але Бог передбачив для нас кращий шлях: Сам Дух Святий вияснює нам Писання, веде в житті. Він робить це так, як не зробить жодний ангел. Ісус сказав, що це кращий варіант: *«Краще для вас, щоб Я пішов... бо пошлю [Духа Святого]»*.

А от для інших людей, які не пізнали Бога і не мають Святого Духа, ми можемо стати Божими посланцями — ангелами, що проголошують Його прихід, Його смерть і Воскресіння. Для цього білий одяг одягати не обов'язково...

Учні попіднімали голови і довго дивились в небо. Але ці два мужі в білих одежах учнів ніби «приземлили» трохи. Після їхніх слів учні пішли до Єрусалиму...

Стояти і дивитись в небо ніби непогано, зручно і до того ж виглядає «духовно». Але Бог хоче бачити від нас дії, а не пасивність. Інколи ми настільки вже позадивлювались в небо, так багато говоримо проповідей, заходів маємо церковних, що Бог посилає своїх надприродних посланців, щоб трохи нас розворушити і направити до людей.

Як ти очікуєш Христа? Просто «пильно дивишся на небо» чи йдеш до людей з допомогою і доброю вісткою?

Олександр ГЕНІШ

Діяти у відповідності до надії

У книзі Єздри ми читаємо такий спогад цього чоловіка:

«І проголосив я там піст біля річки Агави, щоб упокоритися нам перед Богом нашим, просити у нього благополучної дороги для себе і для дітей наших, і для всього майна нашого, оскільки мені соромно було просити у царя військо та вершників для охорони нашої від ворога в дорозі, бо ми, коли говорили з царем, сказали; «Рука Бога нашого для всіх, хто навертається до Нього, є благодійна, а на всіх, хто залишає Його, — могутність Його та гнів Його!» Отже, ми постилися і просили Бога нашого про це, і Він почув нас» (Єздр.8:21-23)

Цар асирійський задав Єзекії таке запитання: *«Що це за уповання, на яке ти покладаєш надію?»* (2Цар.18:19)

В перший рік свого царювання (539 р. до н.е) цар Кір видає указ про відбудову храму в Єрусалимі. Через декілька років цар Кір загинув в одному з боїв зі скіфами. Після його смерті до влади не недовгий час прийшов його син, але його вбили, і до влади приходить цар Дарій. Саме за його правління було завершено відновлення Єрусалимського храму. Потім були Ксеркс і Артаксеркс.

І вже цей цар видає доручення Єздрі відправлятися з Вавилону на свою рідну землю вчити народ Закону Бога. Зобов'язує усіх своїх начальників на місцях сприяти Єздрі, допомагати у всьому, що буде потрібно.

Єздра — це книжник, вчитель закону.

Єздра збирає очільників Ізраїлю і кличе їх йти разом з ним. Погодилися. Мають йти... Але дорога далека і небезпечна. Можуть пограбувати, можуть вбити... Є два варіанти: 1) скористатися зв'язками з царем і взяти собою військових, щоб їх охороняли; 2) йти самим, надіючись на Свого Бога.

Кожен із варіантів виглядає непогано. Але суть в тому, що Єздра вже сказав деякі гучні слова царю. «З нами Бог! Рука Його над нами! Він нам допоможе, Він нас проведе». А тепер прийшла практика — перевірка його слів.

Часто ми говоримо ще гучніші слова. «З нами Бог, збереже, надіємось на Нього і т.д.». А як на практиці стається ситуація, де потрібно обрати, яким шляхом піти, ми не завжди робимо так як говорили.

Коли перед нами є можливість обирати: скористатися зв'язками чи продовжувати надіятися на Господа, то ми радо одне попереду одного використовуємо перший варіант. Вакцинація, війна, дефіцит пального, солі вже показав багато що.

Опинившись перед загрозою, Бог дивиться як ти будеш діяти? На словах можна бути дуже духовним, говорити про те, що треба надіятися на Бога. Але як тільки щось стається — відразу бити на сполох і використовувати всі доступні методи і зв'язки, щоб убезпечити себе і свою сім'ю. Шукаємо можливість через знайомих сертифікат вакцинації придбати; видаємо себе за хворого, щоб закордон випустили чи групу зробити; по знайомству пальне без черги отримати, сіль усю скупити... І при цьому ми кажемо, що Бог нас проведе, що не треба боятися, треба надіятися на Бога...

По новому нехай зазвучить питання: *«Що це за уповання, на яке ти покладаєш надію?»* (2Цар.18:19). Що це за надія така? В чому проявляється твоя віра в цих кризових ситуаціях? Замість того, щоб збільшити молитви і пости, ми шукаємо власні шляхи виходу із ситуації.

Єздра обирає тяжчий шлях, але справедливий і достойний: постить і молиться. І вони благополучно пройшли ту дорогу. «*Отже, ми постилися і просили Бога нашого про це, і Він почув нас»*

t.me/genissh_blogspot

Це явно Бог заговорив до мого серця

Свідчення капелана Леоніда Борща

Мене звати Леонід Борщ. Я капелан, служу на Волині. Хочу розповісти, як Господь мене знайшов і як провів через роки служіння, від підпільних Євангелій у радянські часи до сьогоднішніх поїздок на фронт.

Я виріс у віруючій родині, хоч тато був невіруючий. Він ніколи не заважав мамі, і ми з малих літ ходили на зібрання. Дід покаявся ще 1926 року, я змалку сидів біля проповідників, і це лягло мені на серце. Та коли підріс, пішов своїм шляхом. В армії, в авіації, бабуся передала мені Євангеліє, а в мені жили водночас і бажання, і страх перед Богом. Повернувшись 1987 року, я знову не пішов на зібрання, хоч мама казала: «Іди до Бога». Та Бог тримав мене цілий рік.

Одного дня я збирався на служіння й почув голос: «Сьогодні ти маєш покаятися». Я знав про Бога, читав Біблію, але цього дня Він особисто торкнувся моєї душі. Молитовний будинок був забитий людьми, я пробирався між ними й не соромився. Я покаявся, прийняв водне хрещення, а за два тижні Бог охрестив мене Духом Святим у мамовому селі Підріжжі.

Вже за два тижні після хрещення керівник молоді Сергій Лінник поставив мене, студента-політехніка, відповідальним за нашу дільницю в Луцьку. На початку 1988 року ми їздили до підпільної друкарні, привозили Євангелія й о третій ночі роздавали їх. Потім ми влаштовували диспути з молоддю просто в музеї атеїзму. Шестеро чоловік їздили на проповіді в одному «Запорожці».

2014 року мене попросили завезти допомогу до Слов'янська, який звільнили лише тиждень тому. Ніхто не хотів їхати, і я поїхав. Про війну я знав тільки з розповідей бабусі, а тут побачив: ні світла, ні води, усе розбито. Але в серці я відчував, що за нас молиться церква. Відтоді ми їздили постійно.

Мені іноді докоряють: «Ви вже Христа начепили чорного!» Але капеланська форма відчиняє двері. Я возив допомогу навіть генералам, а коли зупиняє поліція, кажу: «Я капелан» і свідчу їм про Ісуса.

Два роки ми служимо в лікарні, де лежать поранені. Я бачив військового з 83 уламками в тілі. Один із них сказав: «Не приносьте нам нічого, тільки приходьте, щоб ми могли виплакати біль. Помоліться за нас». Багато хто був на межі самогубства, а один рік не міг зростити ногу, яку хотіли ампутувати. Ми молилися, і Бог являв Свою силу.

На початку повномасштабної війни я мав візу й квиток до Америки. Але вночі в Луцьку був приліт, і я сказав синові, який був у відрядженні в Чехії: «Приїжджай додому». Наші родичі з Америки дивувалися, чому ми залишилися, але ми мали служити своєму народові. Мені потрібен був бус для допомоги. На конференції я відчув, кому подзвонити, і люди одразу пожертвували гроші. Мій білет перереєстрували, і я таки полетів до Америки, де одна церква допомогла купити мікроавтобус. За два роки я наїздив на ньому 250 тисяч кілометрів.

Бог не раз зберігав нас. Одного разу, повертаючись із Миколаєва, ми збилися з дороги, і вночі вибігли військові: «Ви куди заїхали? Це заміноване поле!» Мої хлопці, яким було по 22, налякалися, а я сказав: «Наш Бог збереже». Перед нами відкотили металеві їжаки, і ми виїхали. У серпні на Донеччині, де ми допомагали будувати бліндажі, мій друг поїхав замість мене з вантажем, бо взяв бронежилет. Вантаж він скинув, а за 100 метрів від нього було чотири прильоти. Він казав мені: «Я вже прощався з життям».

Я ніколи не виїжджаю без благословення дружини й церкви, і команду добираю з тих, кого знаю понад 30 років. Натхнення беру тільки від Господа: читаю Слово, молюся, постую. Бували й моменти, коли молився, а відповіді не було, я навіть питав: «Чому, Господи?» Але ми продовжували, і Бог відповідав.

Тим, хто втратив натхнення, кажу: не розчаровуйтесь, покладіть надію на Ісуса Христа й довіряйте Йому. Я ні на мить не жалкую, що пішов за Ним. Це не ми, ми раби, які нічого не значать. Це сильний Господь веде нас. Слава Йому!

Леонід БОРЩ
(відео інтерв'ю доступне на YouTube-каналі «Голос що кличе»)

◆ Тексти із Біблії

Івана

19 Розділ

[1] От тоді взяв Ісуса Пилат, та й звелів збичувати Його. [2] Вояки ж, сплівши з терну вінка, Йому поклали на голову, та багряницю наділи на Нього, [3] і приступали до Нього й казали: Радій, Царю Юдейський! І били по щоках Його... [4] Тоді вийшов назовні ізнову Пилат та й говорить до них: Ось Його я виводжу назовні до вас, щоб ви переконались, що провини ніякої в Нім не знаходжу. [5] І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багрянім плащі. А Пилат до них каже: Оце Чоловік! [6] Як зобачили ж Його первосвященики й служба, то закричали, говорячи: Розіпни, розіпни! Пилат каже до них: То візьміть Його ви й розіпніть, бо провини я в Нім не знаходжу! [7] Відказали юдеї йому: Ми маємо Закона, а за Законом Він мусить умерти, бо за Божого Сина Себе видавав! [8] Як зачув же Пилат оце слово, налякався ще більш, [9] і вернувся в преторій ізнову, і питає Ісуса: Звідки Ти? Та Ісус йому відповіді не подав. [10] І каже до Нього Пилат: Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити? [11] Ісус відповів: Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав...

[12] Після цього Пилат намагався пустити Його, та юдеї кричали, говорячи: Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві. [13] Як зачув же Пилат оце слово, то вивів назовні Ісуса, і засів на суддеве сидіння, на місці, що зветься літостротон, по-гебрейському ж гавватa. [14] Був то ж день Приготовлення Пасхи, година була близько шостої. І він каже юдеям: Ось ваш Цар! [15] Та вони закричали: Геть, геть із Ним! Розіпни Його! Пилат каже до них: Царя вашого маю розп'ясти? Первосвященики відповіли: Ми не маєм царя, окрім кесаря! [16] Ось тоді він їм видав Його, щоб розп'ясти...

І взяли Ісуса й повели... [17] І, нісши Свого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по-гебрейському Голгофа. [18] Там Його розп'яли, а з Ним разом двох інших, з одного та з другого боку, а Ісуса всередині. [19] А Пилат написав і написа, та й умістив на хресті. Було ж там написано: Ісус Назарянин, Цар Юдейський. [20] І багато з юдеїв читали цього написа, бо те місце, де Ісус був розп'ятий, було близько від міста. А було по-гебрейському, по-грецькому й по-римському написано. [21] Тож сказали Пилатові юдейські первосвященики: Не пиши: Цар Юдейський, але що Він Сам говорив: Я Цар Юдейський. [22] Пилат відповів: Що я написав написав! [23] Розп'явши ж Ісуса, вояки взяли одіж Його, та й поділили на чотири частині, по частині для кожного вояка, теж і хітона. А хітон був не шитий, а витканий цілий відверху. [24] Тож сказали один до одного: Не будемо дерти його, але жереба киньмо на нього, кому припаде. Щоб збулося Писання:

Поділили одежу Мою між собою,
і метнули про шату Мою жеребка.

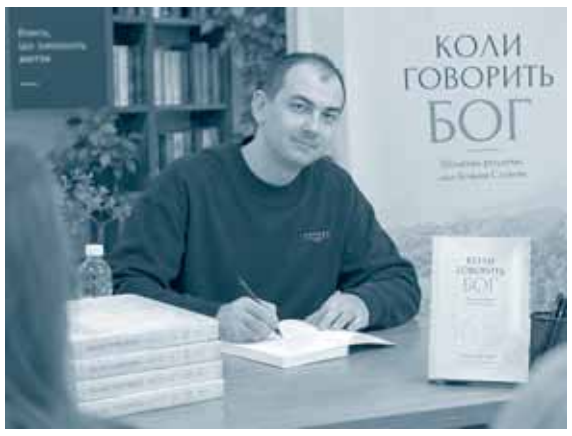
Вояки ж це й зробили...

[25] Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина. [26] Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: Оце, жоно, твій син! [27] Потім каже до учня: Оце мати твоя! І з тієї години той учень узяв її до себе.

[28] Потім, знавши Ісус, що вже все довершилось, щоб збулося Писання, проказує: Прагну! [29] Тут стояла посудина, повна оцту. Вояки ж, губку оцтом наповнивши, і на тростину її настромивши, піднесли до уст Його. [30] А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!... І, голову схиливши, віддав Свого духа...

[31] Був же день Приготовлення, тож юдеї, щоб тіла на хресті не зосталися в суботу, був бо Великдень тієї суботи просили Пилата зламати голінки розп'ятим, і зняти. [32] Тож прийшли вояки й поламали голінки першому й другому, що розп'ятий з Ним був. [33] Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали, [34] та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода. [35] І самовидець засвідчив, і правдиве свідоцтво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви. [36] о це сталось тому, щоб збулося Писання: Йому кості ламати не будуть! [37] І знов друге Писання говорить: Дивитися будуть на Того, Кого прокололи.

[38] Потім Йосип із Аріматеї, що був учень Ісуса, але потайний, бо боявся юдеїв, став просити Пилата, щоб тіло Ісусове взяти. І дозволив Пилат. Тож прийшов він, і взяв тіло Ісусове. [39] Прибув також і Никодим, що давніше приходив вночі до Ісуса, і смирну приніс, із алоєм помішану, щось літрів із сто. [40] Отож, узяли вони тіло Ісусове, та й обгорнули його плащаницею із пахощами, як є звичай ховати в юдеїв. [41] На тім місці, де Він був розп'ятий, знаходився сад, а в саду новий гріб, що в ньому ніколи ніхто не лежав. [42] Тож отут, з-за юдейського дня Приготовлення вони поклали Ісуса, бо поблизу був гріб.

Світ побачила нова книга Олександра Геніша
«Коли говорить Бог. Щоденні роздуми над Божим Словом».

Це п'яте видання автора, але в цьому жанрі перше: після історичних книг і свідчень він звернувся до духовно-просвітницького письма. Збірка містить 365 коротких роздумів, побудованих як щоденник: одна проповідь на кожен день року. Кожна має центральний біблійний текст, головну думку, скорочений до суті текст проповіді та місце для нотаток.

Це найбільша книга автора: 512 сторінок, написаних упродовж дванадцяти років. Видання не комерційне: книга розповсюджується за собівартістю, тираж обмежений, а заклади духовної освіти можуть отримати її безкоштовно. Вона стане в пригоді тим, хто лише шукає Бога, і проповідникам. З питань придбання звертайтесь до автора.

Відвідайте сайт Рівненського обласного об'єднання УЦХВЄ

Рівненське обласне об'єднання УЦХВЄ має офіційний сайт, який слугує своєрідною візитівкою об'єднання. На сайті можна ознайомитися із історією, структурою Об'єднання, основною діяльністю, служителями, рішеннями, а головне — актуальними новинами життя братерства.

Сайт має три версії: десктопну, планшетну та мобільну. Функціонал ресурсу розширюється, розроблюються різні бази даних. На даний час на сайті є можливість переглядати актуальні новини за різними категоріями (новини світу, України, Рівненщини) та відділами (місіонерського, молодіжного, освіти, благовістя, доброчинності та ін.). У розділі «Про нас» читачі мають змогу ознайомитися з віровченням Церкви, історичною довідкою братерства, складом обласної ради). У розділі «Медіа» доступні електронні версії газети «За віру Євангельську», відео, інтерв'ю, блоги служителів, перелік християнських ресурсів та церков, в яких здійснюються трансляції богослужінь.

Також реалізована можливість пошуку адрес церков, їх місцезнаходження на карті, контактів служителів.

Адреса сайту:
https://chve.rv.ua/

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ ЗІБРАННЯ

Християн Віри Євангельської у Рівненській області, які відбуваються щонеділі о 10:00

Березнівський р-н:
- **м. Березне,** вул. Київська, 22а
- **с. Кам'янка**, вул. Кузнєцова,32;
- **с. Вітковичі**, вул. Подільська, 19-А;
- **с. Яринівка**, вул. Першотравнева, 5;
- **с. Велика Купля**, вул. Зелена, 5;
- **с. Тишиця**, вул. Шкільна, 1-А;
- **с. Малинськ**, вул. Залізнична,24;
- **с. Поляни**, вул. Молодіжна, 2А;
- **с. Орлівка**, вул. Незалежності, 45;

Володимирецький р-н:
- **с. Нова Рафалівка**, вул. Партизанська,9;
- **м. Вараш,** м-н Північний-1, 1. Церква «Благодать». Неділя о 10:00;13:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- **смт. Володимирець**, вул. Шевченка, 71;
- **с. Довговоля**, вул. 40-річчя Перемоги, 43-А;
- **с. Великий Жолудськ**, вул. М. Молочко, 2;
- **с. Малий Жолудськ**, вул. 17 вересня, 21
- **с. Сопачів**, вул. Гузоватого, 12А;
- **с. Кідри**, вул. Поліська, 25-А;
- **с. Полиці**, вул. Шкільна, 4;
- **с. Берестівка**, вул. Вишнева, 1;
- **с. Бишляк**, вул. 17 вересня;
- **с. Велихів**, вул. Шевченка, 51;
- **с. Сварині**, вул. Незалежності, 90;
- **с. Ромейки**, вул. Садова, 22;
- **с. Мульчиці**, вул. Шевченка, 17;
- **с. Луко**, вул. Шевченка, 1А;
- **с. Чаква**, вул. Центральна, 2А;
- **с. Новаки**, вул. Вишнева, 2;
- **с. Собіщиці**, вул. Центральна, 11А;
- **с. Половлі**, вул. Л. Українки;
- **с. Антонівка**, вул. Партизанська, 5;
- **с. Воронки**, вул. Шевченка, 22;
- **с. Жовкині**, вул. Нова;
- **с. Великі Цепцевичі**, вул. Л. Українки, 71;
- **с. Острів**, вул. В. Васковця;
- **с. Щоків**, вул. Лісна, 14;
- **с. Малі Телковичі**, вул. Шкільна, 20;
- **с. Городець**, вул. Садова, 1а;
- **с. Великі Телковичі**, вул. Центральна, 102;
- **с. Канониче**, вул. Калініна, 45;
- **с. Більська Воля**;
- **с. Діброва**;
- **с. Лозки**, вул. Набережна, 49а;
- **с. Любахи**, вул. Вишнева, 19;
- **с. Заболоття**.

Гощанський р-н:
- **с. Іллін**, вул. Млинівська,25;
- **смт. Гоща**, пр. Пекарський, 10. Неділя о 11:00, середа о 18:00;
- **с. Бугрин**, Б. Хмельницького, 19;
- **с. Угільці**, вул. Шкільна, 3;
- **с. Вільгір**, вул. Набережна, 15;
- **с. Витків**, вул. Набережна, 9;
- **с. Воскодави**, вул. Молодіжна, 46;
- **с. Новоставці**, вул. Фестивальна, 1;
- **с. Томахів**, вул. Мирна, 25А;
- **с. Терентіїв**, вул. Центральна;
- **с. Бабин**, вул. Заводська, 1а;
- **с. Подоляни**, вул. Шевченка;
- **с. Дружне**, вул. І. Франка, 80;
- **с. Пустомити**, вул. Л. Українки, 107;
- **с. Тучин**;
- **с. Липки**, вул. Івана Шишки, 10;
- **с. Вовкошів**;
- **с. Андрусіїв**;
- **с. Федорівка**, вул. Молодіжна, 14;
- **с. Чудниця**, вул. Перемоги, 44;
- **с. Синів**, вул. Зелена, 15;
- **с. Колесники**;
- **с. Воронів**;
- **с. Андрусіїв** (місіонерська станція).

Демидівський р-н:
- **смт. Демидівка**, вул. Богдана Хмельницького,3;
- **с. Берестечко**, вул. Надстирна, 9. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 18:00;
- **с. Вербень**, вул. Зелена, 32. Неділя о 10:00.
- **с. Вовковиї**, вул. Грушевського, 129. Неділя о 10:00, вівторок та п'ятниця о 18:00;
- **с. Рудка**, вул. Садова, 9;
- **с. Княгинин, с. Ільпибоки, с. Лопавше** (місіонерські станції).

Дубенський р-н:
- **м. Дубно**, вул. Пилипа Орлика, 19 (р-н залізничного вокзалу). Неділя о 10:00 та 17:00, середа та четвер о 19:00.
- **с. Повча**, вул. Андріянова 7. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 17:00;
- **с. Майдан**, вул. Першотравнева 3А. Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- **с. Молодаво Перше**, вул. Перемоги, 115а. Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 20:00;
- **с. Стовпець**, вул. Шевченка. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- **с. Верба**, вул. Грушевського, 13а. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- **с. Варковичі**, пров. Травневий, 1;
- **с. Копани**, вул. 1 Травня, 37;
- **с. Зарудддя**, вул. Шевченка, 11а;
- **с. Стара Носовиця**, вул. Кременецька, 78а;
- **с. Панталія**;
- **с. Стара Миколаївка**, вул. Л. Українки, 70;
- **с. Мирогоща**, пр. Патолічева, 2;
- **с. Мильча**, вул. Глибока, 2. Неділя о 10:00 та 17:00 та п'ятниця о 17:00;
- **с. Підбрусинь**, вул. Першотравнева, 7;
- **с. Озеряни**, вул. Шевченка, 87.

Дубровицький р-н:
- **м. Дубровиця**, вул. Воробинська, 68;
- **с. Осова**, вул. Незалежності-3;
- **с. Будимля**, вул. Незалежності;
- **с. Перебороди**, вул. Зарічна, 58;
- **с. Селець**, вул. 17 Вересня, 59
- **с. Колки**, вул. Центральна, 93;
- **с. Людинь**, вул. Лісова, 8;
- **с. Нивецьк**, вул. Шкільна, 8;
- **с. Грицьки**, вул. Івана Франка;
- **с. Підлісне**, вул. Нова;
- **с. Висоцьк**, вул. Містечкова, 33;
- **с. Жадень**, вул. Центральна, 176;
- **с. Миляч**;
- **с. Бродець**, вул. Набережна, 17;
- **с. Лютинськ**, вул. Молодіжна,38;
- **с. Заслуччя**, вул. Л. Яцут, 17;
- **с. Литвиця, с. Крупове** (місіонерські станції).

Зарічненський р-н:
- **с. Новорічиця**, вул. Центральна, 12;
- **смт. Зарічне**, вул. Боричевського, 17;
- **с. Серники**, вул. Партизанська, 40;
- **с. Кухітська Воля**, вул. Л. Українки, 104;
- **с. Морочне**, вул. Центральна, 121;
- **с. Кухче**, вул. Березова;
- **с. Річиця**, вул. Соборна, 28;
- **с. Прикладники**, с. Вовчиці, с. Дібрівськ;
- **с. Локниця**, вул. Центральна, 195;
- **с. Мутвиця**, вул. Центральна, 18;
- **с. Неньковичі**, с. Привітівка;
- **с. Млинок**, вул. Центральна, 68;
- **с. Борове**, вул. Довга, 4.

Здолбунівський р-н:
- **с. Глинськ**, вул. Дубенщина, 6;
- **с. Цурків**, вул. Б. Хмельницького;
- **с. Мізоч**, вул. Липки, 7;
- **с. Гільча**, вул. Чешська, 97;
- **м. Здолбунів**, вул. Зелена, 6г;
- **с. Ступно**, вул. Бокова, 2;
- **с. Новомильськ**, вул. Центральна, 73-а;
- **с. П'ятигори**, вул. Грушевського, 11;
- **с. Здовбиця**, вул. Мартинівка, 89 а;
- **с. Білашів**;
- **с. Нова Мощаниця**, вул. Ялисиї, 2;
- **с. Будераж** (місіонерська станція).

Корецький р-н:
- **м. Корець**, вул. Київська, 226а
- **с. Користь.** Неділя о 19:00, Субота о 11:00 (дитяче служіння);
- **с. Великі Межирічі**, вул. Шевченка, 47;
- **с. Невірків**, с. Жорнівка;
- **с. Головниця, с. Крилів, с. Бриків, с. Сапожин** (місіонерські станції).

Костопільський р-н:
- **м. Костопіль**, вул. Сидорова, 5-Б;
- **с. Головин**, вул. Базальтівська, 12. Неділя о 10:00, вівторок о 19:00;
- **с. Іваничі**, вул. Весняна, 3. Неділя о 17:00;
- **с. Берестовець**, вул. Центральна, 36. Середа о 19:00.
- **с. Звіздівка**
- **с. Перетоки**, вул. Соборна, 18
- **с. Соломка**, вул. Костопільська, 6 А
- **с. Яполоть**, вул. Лісова, 2-а
- **с. Злазне**, вул. Тиха, 17
- **с. Глажева**
- **с. Збуж**, вул. Лугова, 1-а
- **с. Великий Мидськ**, вул. Центральна, 92;
- **с. Бичаль**
- **с. Тростянець**, вул. Першотравнева, 35а
- **с. Корчин**
- **с. Дережне**, вул. Шевченка, 51 В
- **с. Дюксин**, вул. Ніла Хасевича,16
- **с. Постійне**, вул. Гайдуки, 38
- **с. Гута**, вул. Бутейська, 25-А
- **с. Малий Стидин**
- **с. Пісків**, вул. Шевченка, 39

Млинівський р-н:
- **с. Борбин**, вул. Відродження, 20;
- **смт. Млинів**, вул. Пушкіна, 4;
- **с. Смордва**, вул. Острів, 7;
- **с. Підлозці**, вул. Незалежності, 31;
- **с. Довгошиї**, вул. Ровенка, 3;
- **с. Острожець**, вул. Тиха, 15;
- **с. Тушебин**, вул. Шкільна, 43;
- **с. Пітушків,** вул. Шкільна, 22;
- **с. Ярославичі**;
- **с. Уїздці**, вул. Центральна, 7;
- **с. Бокійма**, вул. Л. Українки, 37;
- **с. Малин**, Радянська, 12 А;
- **с. Свищів**, вул. Визволення;
- **с. Підбрусинь**;
- **с. Хорупань**, вул. Шкільна, буд. 29;
- **с. Владиславівка, с. Береги, с. Підгайці** (місіонерські станції);
- **с. Терешів, с. Городниця** (проводяться зібрання).

Острозький р-н:
- **м. Острог**, пр. Садовий, 5;
- **с. Розваж**, вул. 17 вересня, 3;
- **с. Могиляни**, вул. Шевченка, 15
- **с. Оженин**, вул.Кринична, 7
- **с. Українка**, Заводська, 14
- **с. Сіянці**, вул. Ватутіна, 20
- **с. Стадники**, вул. Л. Українки, 2
- **с. Країв, с. Хорів, с. Кураж, с. Теремне, с. Мощаниця**
- **с. Грем'яче**, вул. Центральна, 70
- **с. Бродівське**, вул. Б. Хмельницького, 117
- **с. Вельбівно**, вул. Героїв майдану, 40-а
- **с. Почапки**, вул. Молодіжна, 5-А
- **с. Тесів**, вул. Ватутіна, 8
- **с. Волосківці**, вул. Буденного, 33
- **с. Бухарів**

Радивилівський р-н:
- **м. Радивилів**, вул. Грушевського, 91;
- **с. Батьків**, вул. Почаївська, 59. Неділя о 10:00 та 17:00, середа о 18:00.
- **с. Зарічне**, с. Пляшева
- **с. Гаї-Ситенські**, вул. Маркелова, 111
- **с. Боратин**, вул. Набережна
- **с. Перенятин**, вул. Почаївська, 22
- **с. Стоянівка**, вул. 17 Вересня, 6
- **с. Підзамче**
- **с. Копані**, вул.Зелена,3
- **с. Теслугів**, вул.Шевченка, 3
- **с. Хотин**, вул.Джерельна,10
- **с. Іванівка** (місіонерські станції)

Рівненський р-н:
- **м. Рівне**, вул. К. Литвина, 2 – церква «Святої Трійці». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- **м. Рівне**, вул. Тиннівська, 63 – церква «Христа Спасителя». Неділя о 10:00 та 18:00, середа о 19:00;
- **м. Рівне**, вул. Уласа Самчука, 32а – церква «Молодіжна»;
- **м. Рівне**, вул. Корольова, 3 – церква «Божого Спасіння». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- **м. Рівне**, вул. Плужника, 3 – церква «Світанкова Зоря»
- **смт. Клевань**, вул. Корольова, 1. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- **с. Біла Криниця**, вул. Грушевського, 1А;
- **с. Корнин**, вул. Польова, 2;
- **с. Олександрія**, вул. 1 Травня, 22;
- **с. Бармаки**, вул. Центральна, 3;
- **с. Великий Житин,**, вул. Рівненська, 42-г;
- **с. Грушвиця**, вул. Шкільна, 2;
- **с. Городище**, вул. Рівненська, 72;
- **с. Голишів**, вул. Молодіжна, 10;
- **с. Дерев'яне**, вул. Є. Наумець, 54;
- **с. Новожуків** (Іскра) вул. Л. Українки, 11-а;
- **с. М. Шпаків**, вул. Шевченка, 42-А;
- **с. Зоря**, вул. Орловського,6;
- **с. Оржів**, вул. Центральна, 34;
- **с. Нова Українка**, вул. Приходька, 36;
- **м. Рівне**, проспект Миру, 7а – Церква «Добрий Самарянин»;
- **с. Макотерти**, вул. Козацька, 38- а;
- **с. Зозів**, вул. Вишнева, 20;
- **с. Великий Олексин**, вул. Весняна, 53;
- **с. Углище**, вул. Річна, 20;
- **с. Шубків, с. Верхівськ, с. Гориньград-2** (місіонерські станції).

Рокитнівський р-н:
- **смт. Рокитне**, вул. Приходька, 2;
- **с. Карпилівка**, вул. Княгині Ольги, 13;
- **с. Березово**, вул. Кузнецова, 13;
- **с. Старе село**, вул. Зарічна, 2;
- **с. Томашгород**, вул. Привокзальна, 19-а;
- **с. Познань, с. Глинне;**
- **с. Переходичі**, вул. Партизанська, 7;
- **с. Обсіч**, вул. Пудпелівська,110;
- **с. Залав'я**, вул. Шкільна, 7;
- **с. Дубно**, вул. Шкільна, 7;
- **с. Блажове**, вул. Молодіжна,11;
- **с. Кам'яне**, вул. Центральна, 79;
- **с. Рокитно**, вул.Лайоша Гавро, 2-А;
- **с. Хміль**, Шкільна,6;
- **с. Купель**, вул. Тарасенка, 19;
- **с. Вежиця**, вул. Скумая, 4;
- **с. Остки**, вул. Молодіжна, 6;
- **с. Заболоття**, вул.Соборна;
- **с. Масевичі**, вул. Центральна, 84;
- **с. Нетреба**, вул. Центральна, 1;
- **с. Грабунь**, вул. Незалежності;
- **с. Більськ**, вул. Пасічна,2;
- **с. Карпилівка**, вул. Спортивна, 9а;
- **с. Дроздинь**, вул. Нова, 5а;
- **с. Кисоричі**, вул. Центральна, 100;
- **с. Березово**, вул. Соборна;
- **с. Єльне**, вул. Ковпака;
- **с. Біловіж** (місіонерська станція).

Сарненський р-н:
- **м. Сарни**, вул. Ковельська, 104а – церква «Преображення». Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- **м. Сарни**, вул. Грушева, 3;
- **м. Сарни**, вул. Смолича, 1 – церква «Божого Спасіння»
- **с. Тинне**, вул. Прислучанська, 25;
- **с. Чемерне**, вул. Молодіжна, 2;
- **с. Вири**, вул. Шевченка;
- **с. Цепцевичі**, пров. Замковий, 2;
- **с. Тріскині**, вул. Молодіжна, 23;
- **с. Чабель**, вул. Ювілейна, 8;
- **с. Висове**, вул. Підлісна, 28А. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- **с. Карпилівка**, Радянська, 129-а;
- **с. Бутейки**, вул. Зелена, 10-а;
- **с. В. Вербче**, вул. Вишнева, 41;
- **с. М. Вербче**, вул. Центральна, 75;
- **с. Вирка, с. Кричильськ, с. Ремчиці**;
- **с. Волоша**, вул. Центральна, 30-А;
- **с. Гранітне**, вул. Лісова, 2-б;
- **с. Довге**, вул. Центральна, 94-А;
- **с. Корост**, вул. Центральна;
- **с. Клесів**, вул. Зелена, 33;
- **с. Мельниця**, вул. Шевченка, 40;
- **с. Немовичі**, вул. Островського, 50-а;
- **с. Поляна**, вул. Лугова, 5;
- **с. Рудня-Карпилівська**, вул. Кузнєцова, 33;
- **смт. Степань**, вул. Прибережна, 26;
- **с. Селище**, вул. Партизанська, 5-а;
- **с. Тутовичі**, вул. Підлісна, 21-А;
- **с. Федорівка**, вул. Мичуріна, 25;
- **с. Чудель**, вул. Вишнева, 4а;
- **с. Ясногірка**, вул. Партизанська, 15-а;
- **с. Кам'яне-Случанське**
- **с. Стрільськ,** вул. Вишнева 7
- **с. Карасин**, вул. Центральна, 10-а;
- **с. Яринівка**, вул. Шевченка, 13;
- **с. Мар'янівка**, вул. Центральна, 22а;
- **с. Кузьмівка, с. Любиковичі** (місіонерські станції).
- **с. Люхча,** вул. Центральна, 30 (неділя 14:00)
- **с. Ремчиці,** вул. Шкільна 42

- «Місіонерська Церква Христа Спасителя» **м. Турка**, Львівська обл. тел.: +38 (050) 505 53 33 – Володимир

Дорогі читачі!

Ви можете підтримати наше служіння, пожертвувавши будь-яку суму.

ПриватБанк
Для власників Приватбанку:
https://www.privat24.ua/send/b37wm
Картка: **5168 7521 0046 9512**

monobank
Для власників Монобанку:
https://send.monobank.ua/jar/21LYveH45F
Картка: **5375 4112 1492 2721**

ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ
Газета Об'єднання християн віри євангельської п'ятидесятників Рівненської області

Засновник і видавець:
Об'єднання церков християн віри євангельської п'ятидесятників Рівненської області

Реєстраційне свідоцтво:
РВ №308 від 29 грудня 2001 року

Головний редактор:
Коток Олександр Адамович
Заступник головного редактора:
Геніш Олександр Віталійович

Виходить щомісяця. Друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно.
Формат: А3

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються. При передруку матеріалів посилання на газету «За віру євангельську» обов'язкове.
Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення тексту.

Адреса редакції: 33028, Україна, м. Рівне, вул. Гагаріна, 32 а
(093) 724-82-25 (viber)
(068) 48-408-15
e-mail: olexandr.genish@gmail.com
Наклад 25000 примірників

Надруковано у ТОВ «А-Прінт», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28
тел. (0352) 52-27-37

Зам. №